

Pågående resultat

Ann-Kristin Källström ställer ut på Kramfors konsthall

Kramfors konsthall med sina många vinklar, stolpar och stora glasrutor är ökänt svår att fylla på ett bra sätt. Besvärligast är den långa men låga väggen mot det intilliggande biblioteket som tvingar betraktaren att huka sig för att titta på bilderna. Men Ann-Kristin Källströms utställning med titeln *Pågående resultat* är väl balanserad och utnyttjar konsthallens alla väggytor på bästa sätt. Utställningen blir som en komposition i sig och konstverken har grupperats på ett sätt som för mina tankar till en kapitelbok eller en musikskiva med olika spår.

Alla bilder utom två är svartvita och tillverkade med fotopolymerteknik. Det är en grafisk metod där UV-känslig platsfilm används för att gravera en tunn plåt. Oftast används en förlaga i form av ett fotografi och det har varit något av ett mysterium för mig att konstnärer gör sig besväret att omvandla sina foton till tryck när skillnaden mot ett utskrivet foto kan vara ganska liten. Men Ann-Kristin Källström visar att det går att göra mycket mer med tekniken och använda den på ett måleriskt sätt. Det bästa exemplet är kanske de märkliga tryck som hänger allra längst in i konsthallens avlång utställningshall. De är gjorda med en blandning av kopieringspulver och sprit och påminner närmast om flödiga tuschmålingar. På håll ser det ut som grova och slarviga penseldrag men jag får höra att det krävts mycket noggrant putsande för att få fram de vita mellanrummen mellan de svarta formerna. Kanske behövs det extra mycket jobb för att få grafik, som kräver stor precision, att se kaosartad och spontan ut. En bonus är att den som går riktigt nära också kan se alla möjliga olika figurer och landskap i avtrycken efter pulverkornen. Det är som ett rorschachtest.

På den låga väggen hänger tolv små grafiska blad med titlarna *Underneath III-XIV*. Mot djupt svarta, kvadratiska bakgrunder framträder lysande former, oidentifierbara men som jag instinktivt tolkar som organiska. Kanske är det muterade lysmaskar eller någon slags bakterier? Intill finns verket *Magic forest* som består av ytterligare tolv grafiska blad, denna gång i större format. Här har ett hörn helt och hållet täckts i bilderna så att de får utgöra ett eget rum som omsluter betraktaren. Jag köper tack vare verkets titel att det är en skog jag kommit till fast de abstrakta bilderna var för sig skulle påminna mig mer om krossat glas eller stiliserade kartor över öar. Men med lite övertalning kan hjärnan ställa om och mönstren blir exempelvis till den svartvita barken hos en björk. Egentligen är formationerna avtryck av fotopolymerfilm som knölsats ihop, ytterligare en laboration.

Ann-Kristin Källström är en konstnär som vågar prova sig fram på ett sätt som gör att hon riskerar att uppfattas som spretig. Konstnärer förväntas ofta producera verk som ska passa in i deras repertoar, vilket ofta medför en slags tråkig och förutsägbar självupprepning. I den här utställningen finns uppfriskande nog både en känsla av experimentlusta och en samspelthet mellan verken, en balans mellan ordning och kaos.

Det finns även föreställande bilder i utställningen. Till exempel en grupp om fyra tryck som mer uppenbart avbildar växtlighet. Grovkornigt återgivna sträcker sig knotiga och tuktade vinstockar mot en himmel som uttraderats till en slät vit bakgrund. Bakom bilderna finns en historia om en massaker på den kulle i Österrike där vinstockarna idag växer. Det var något som bygden helst ville glömma bort. På tunna, avlång papper som hänger ifrån taket återkommer bilderna av vinstockarna. När jag går förbi dem börjar de lätta pappersarken röra sig av vinddraget från min kropp. De svajar långsamt så att de

svarta bilderna kommer till liv, de blir animerade. Och skörheten i det tunna pappret påminner om hur skört minnet är. Kanske är det därför Ann-Kristin Källström vill spara minnet av sina äldre släktingar i form av bilder på deras ögon? Precis innanför entrén, efter att ha gått hela varvet runt inne i konsthallen, möts jag av 58 ögon i prydliga rader. De har fotograferats av och tryckts på varsin liten fyrkant av mycket tunt och fint silkespapper. Det frasar i pappret när jag går förbi, de små bladen lyfter av luftdraget och gör vågen. Just det tycker jag mycket om.

Även om tematiken i utställningen skiftar så finns en visuell likhet mellan de olika verken. I allt från de små mikroorganismerna till vinstockarna till de mänskliga ögonen finns en bildlig och bokstavlig svärta. Som en påminnelse om att vi alla ska i jorden. Det är lockande att försöka knyta ihop utställningen genom att säga att den handlar om naturen, men det vore kanske lite för lätt. Naturen går inte att komma ifrån eftersom vi själva består av den. Jag tycker om utställningens humoristiska namn *Pågående resultat* men känner ändå att bilderna skulle ha förtjänat en allvarsammare samlingstitel eftersom innehållet bitvis är ganska tungt. Titeln antyder också att materialet i utställningen inte är helt färdigt genomarbetat, kanske till och med att Ann-Kristin Källström inte har helt klart för sig vad hon håller på med. Men det är på sätt och vis mer intressant att följa en konstnär som söker och omprövar än en som redan hittat sin mall.

Text och foto: Alveola Ämting

Volym 2016-11-03